

Annemi İstiyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Nisan 2016

Zararsız bir çocuğum aslında ya da tüm zararım kendime, diyelim. Aa, evet bir de bacaklarını iğneyle kopardığım kimi zayıf kimi etli karınca. Ben de karınca kararınca yeni buluşlara imza atıyorum annem işe gittikten sonra.

Üst komşumuzun bir kızı oldu. Çok ama çok çirkin. Bana kalsa o çocuğu çoktan satmıştım kapıdan geçen eskiciye. En azından bir torba mandal alırdım karşılığında ve tüm sakat karıncaları asardım annemin çamaşır serili ipine.

Dün uğradı Hamiyet teyze.

Sordu, bir şeye ihtiyacım var mı, diye.

“İstemem” dedim.

Ne dese beğenirsiniz?

“Canın isterse. Ben de çok meraklıydım sanki.”

Merdivenlerden iniyordu ki; postacı bizim kapıyı çaldı. Baktı ki açan yok, sırayla bastı zillere.

Aptal postacı, ne var ki her aybaşında çarpık el yazısıyla yazılmış soluk tenli mektupları getiriyor.

Bir kez annemi okurken yakaladım. Hüngür hüngür ağlıyordu. Beni gördü ve sildi yaşlarını. Ve sakladı okuduğu kâğıdı. Nereye saklamış olabilir, demem kalmadı ki mutfak masasında buldum.

Okuması zor oldu lakin hiçbir kelime hiçbir anlam taşımıyordu.

Kimin yazdığını bilmiyorum zira zarfı bulamadım. Belli ki annem onu yırtıp atmış. Keşke mektubu da yırtmış olsaydı.

Derken çekmecelerin birinde bir resim buldum. Çok çirkin bir resimdi hem de en çirkininden ve adisinden.

Bir adam ve yanında annem. Olacak iş mi?

Ya resim çekilirken ben nerdeydim? Annem soracağım ama çekiniyorum ne de olsa o dağınıklığı gördükten sonra beni iki gün banyoya kilitledi. Ama iyi de oldu. Ne kadar haşere varsa hepsini parçalara ayırdım.

Hamiyet Teyze, hani şu üst katta oturan cazgır kadın. Annemle fısır fısır konuşurken duydum:

“Aklın varsa bu çocuğu en kısa zamanda uzaklaştır evden. Benim bildiğim bir yer var. Bir akrabanın kızını oraya yatırdılar ve...”

Sonrasını duyamadım. Belli ki fark ettiler uyandığımı ve kısa kestiler konuşmayı.

Deli kadın, sen işine baksana. Hem bak, yeni bebeğin oldu. Benimle uğraşacağına ıslak bezlerini değiştir o piç kurusunun.

Annem çok kızıyor bana: Neymiş efendim, ağzım bozukmuş. Durun hele bir büyüyeyim ben neler edeceğim... Aklıma gelmişken, şu kaşıntı tozunu asılı çamaşırlara serptim de günlerce kaşınmaktan yara oldu Hamiyet kadınının her yeri.

Sen baksana işine gücüne be kadın!

Ne diyordum? Hah, buldum: Şu suratsız adam. Kim ola ki?

Sanırım annemin çalıştığı fabrikada vardiya şefiymiş.

Bir kez iş dönüşü annemle kapıya kadar geldi. Annem, ben uyuyorum sandığından olsa gerek, kapının önünde epey vakit geçirdiler. Benden kaçır mı ya? Hem dur bakalım, daha babam gideli şunun şurasında kaç ay oldu ki...

Aslında babamın nereye gidip de ne zaman geleceği meçhul lakin o gittiğinden beri annem bayağı mutlu. Bazen ben uyurken yanıma gelip okşuyor başımı ve hep mırıldanıyor aynı şarkıyı:”Şimdi uzaklardasın.” Gerisini söylemiyor.

Bir kez ağlarken duydum annemi:”Beter ol, e mi?”

Sahi ne yaptı ki babam?

Aslında çok içerdi ve her sarhoş oluşunda evire çevire döverdi beni. Annemi de odalarına götürür ve kitlerdi kapıyı. Hep garip sesler duyardım içerdeki odadan. Annem yüzü gözü şiş ve kan çanağı gözlerle çıkardı odadan hem de saatler sonra.

Birkaç kez annemi öğürürken duydum haftalar sonra ve yine Hamiyet teyze ile konuşurken yakaladım.

“Elini çabuk tut kardeş. Vakit geçmeden aldır o...”

Gerisini duymadım yine beni görünce sustular.

Annemin paraya ihtiyacı varmış besbelli. Bileziğini çıkardı kolundan bir kez ve ederi ne diye, Hamiyet teyzeye sordu. Bir daha da kolunda görmedim.

Kaç zamandır annem çok geç dönüyor işten ve hiçbir şey de söylemiyor. Sorsam biliyorum ki, azarlayacak ve evire çevire dövecek beni.

Gecenin bir vakti annemin iniltisiyle uyandım. Yine banyodaydı ve nasıl da kaygılı.

Sabah da erkenden çıkıp gitti. Gitti gideli kaç gün geçti. Ne ses var ne soluk. Umurunda bile değilim. Belli ki bir şeyler ters gidiyor. Az evvel kapının kilidi açıldı ve elinde bir somun ekmek ve kuru iki soğanla arz-ı endam etti Hamiyet Kadın.

“Al” dedi. “Bu sana yeter de artar bile!”

Annemin nerde olduğunu sordum. Oralı bile olmadı.

“Seni göndermediğine şükret ve otur aşağı” diye payladı beni.

İki gündür sular da akıyor ve her yer pislik içinde. Banyoya gitmeliyim, her yerim sidik içinde. Kaşınıyorum ve alev alev vücudum.

Allah’tan her yer böcek kaynıyor da boş kalmıyorum.

Kalan ekmek zaten küflendi. O kadar açım ki... Susadım da!

Çok açım ve çok halsiz. Her şey bulanık görünüyor. Keşke Hamiyet cadısı gelse de karnımı doyursa. İyi değilim hem de hiç iyi değilim. Uyumak istiyorum sadece ve annemin gelmesini... Neredesin anne?

“Müdürüm, bu çocuk baygın üstelik yürüme engelli. Hemen ambulans çağırıyorum. Hangi vicdansız çocuğu bu şekilde bırakabilir ki? Siz de bakın bakalım etrafta ölen kadınla ilgili ne var ne yok. Alo, evet,

Sümbül sokağa hemen bir ambulans gönderin. Çabuk olun yalnız.”

“Selam ufaklık. Daha iyi misin bu sabah?”

“Annemi istiyorum ben. Nerede o?”

“Babanın yanında.”

“Ya, babam nerede?”

“İkisi de cehennemde”

“Ya, ben neredeyim?”

“Hoş geldin yeni dünyana delikanlı.”

“Siz kimsiniz?”

“Müdür baban, evlat. Merak etme, güvendesin artık.”